

ת"פ 31154/12/14 - מדינת ישראל נגד א ר

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 31154-12-14 מדינת ישראל נ' ר (עציר)

בפני כב' השופט דניאל בן טולילה
המאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד גנית אטיאס.
נגד נגד
הנאשם א ר (עציר) ע"י ב"כ עוה"ד ליסטר

נוכחת:

מתורגמת לשפה הרוסית הגברת אולגה אושר

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן בעבירה של תקיפה סתם של קטין ע"י אחראי בהתאם להוראת סעיף 382 (ב) (2) לחוק העונשין.

על פי המתואר בכתב האישום המתוקן, ביום 10.12.14 בשעה 09:10, בבית המשפחה .., ניגש הנאשם לעבר גרושתו, הגב' ס ר, והניף ידיו באוויר כמי שמבקש לתקוף אותה. במועד זה בתו ... (להלן: "הקטינה"), אשר שהתה בחדר, קמה ונעמדה מולו על מנת למנוע ממנו לפגוע באמה. הקטינה קיבלה מכה בראשה מידי הנאשם.

טיעוני הצדדים

באת כוח המאשימה בטיעוניה הפנתה לחומרת המעשים בהם הודה הנאשם, בפרט שאלו בוצעו כלפי בתו הקטינה בעוד זו רצתה להגן על אמה. בהתאם לתיקון 113, הפנתה לערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו, בכללם שמירה על חיי אדם ובטחונו על גופו האישי של הפרט.

אשר למתחם הענישה ההולם, זו עתרה למתחם הנע בין מאסר קצר ל-18 חודשי מאסר בפועל ולדבריה, בתיק זה לא מתקיימים שיקולים אשר בעטיים ניתן לסטות מטה מן מתחם הענישה לו עתרה. בגדרי המתחם, הפנתה לעברו הפלילי של הנאשם המונה 4 הרשעות דומות, כולן בגין עבירות אלימות במשפחה. במכלול האמור, סבורה כי יש לגזור את עונשו ברף הבינוני של המתחם.

ב"כ הנאשם מנגד, סבור כי טיעוניו באת כוח המאשימה מתעלמים מהתיקון המשמעותי שנעשה בכתב האישום. כתב האישום המתוקן מגלם בתוכו עבירה של תקיפת קטין בחומרה הנמוכה, בשים לב להיותה של הקטינה על סך בגירות,

בשים לב לטיב האלימות ובשים לב לכך שממילא המשיב היה תחת השפעת אלכוהול, דבר אשר מקהה את כוונתו האמתית לפגוע במי מסביבתו. בנסיבות אלו, ניתן להסתפק בימי מעצרו. המדובר בנאשם מבוגר שהודה וחסך זמן שיפוטי יקר, מדובר בנאשם שאלמלא מצבו, ניתן היה אף להפנותו לממונה על עבודות שירות. גם אם בית משפט סבור שיש מקום ליתן ביטוי לשיקולי מניעה והרתעה, הרי שאין זה המקרה הנכון לעשות כן, נוכח הפלילות המינורית הגלומה בכתב האישום המתוקן. הנאשם מצדו הביע חרטה, ציין כי לא התכוון באף לא אחד, מדובר בביתו הקטינה שהוא אוהב אותה, וכל שעשה הוא לדחוף אותה על מנת שלא תתערב לנעשה בינו לבין אמה.

דין והכרעה

בעבירת התקיפה, פגע הנאשם בערכים החברתיים של כבוד האדם, שלמות התא המשפחתי וכן שמירה על הביטחון האישי ושלמות הגוף.

על החומרה המיוחדת בעבירות אלו ועל הצורך להוקיע את החולה הרעה הזו מחברתנו, אפנה לפסק דינו של כב' השופט ס' ג'ובראן בע"פ 792/10 מדינת ישראל נ' פלוני (14.2.2011):

"עבירות אלו, מתרחשות על דרך הכלל בבית פנימה, באין רואה ובאין שומע, ומוסתרות היטב מהסביבה. פעמים רבות, שריו התוקף בקונספציה שגויה לפיה אין בכוחו של החוק לפרוץ את מפתן ביתו, בו רשאי הוא, לשיטתו, לנהוג במשפחתו כרצונו, כמו היתה קניינו. אלמנטים אלו, המשולבים דרך כלל בעבירות האלימות במשפחה, מעצימים את הסכנה הנשקפת מן התוקף כמו גם את חשיבותם של שיקולי ההרתעה האישית והציבורית"

עוד בעניין זה אפנה לפסק דינה של כב' השופטת פרוקצ'ה בע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (11.10.07):

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג... גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה. נפיצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבתות האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה."

מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות התקיפה נעה בין מספר חודשי מאסר ועד מאסר בפועל לתקופה אשר הנעה בין שנה וחצי ויותר. על דרך הכלל, הפרמטרים העיקריים אשר בית משפט שת ליבו אליהם נוגעים לעוצמת האלימות, לרבות האם נעשה שימוש בנשק חם או קר, תוצאות האלימות, בשים לב לקיומן של חבלות, תדירות המעשים והמשכותם, וכן נסיבות והרקע לביצוע העבירה.

בעניינו, בבואו של בית משפט לבחון את מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים, נדמה כי אין לדבר על פגיעה ברף

הגבוה. המדובר באירוע חד פעמי, המדובר באלימות **מינורית** באופן יחסי. אומנם המדובר בקטינה, אך זו על סף בגירות. המדובר במכה אחת, שלא נלווה לה כל המשך. לא נגמרה לקטינה כל חבלה. מלכתחילה נדמה כי כוונתו של הנאשם הייתה דווקא לפגוע ולנסות לתקוף את גרושתו ולא את בתו. ביחס לכך, ייתכן שמן הראוי היה לייחס לנאשם הוראת חיקוק שונה, וזאת על רקע סעיף 20 (ג)(2) לחוק העונשין שמציין כי: "אין נפקה מינה אם נעשה מעשה באדם אחר או בנכס אחר, מזה שלגביו היה אמור המעשה להיעשות." (בנפרד מהסוגיה הנוגעת ליחס בין תוצאות המעשה בפועל שלגביו קיימת נורמה מיוחדת, היינו קטין, אל מול מי שמלכתחילה אליו כוונת המעשים).

מנגד, אין להתעלם מכך שהנאשם מבקש לתקוף את גרושתו בנוכחות בתו הקטינה על כל ההשפעה שיש לכך על נפשה של הקטינה וכך גם על נפשה של המתלוננת. מנסיון העבר, (כפי שיפורט בהמשך) לא בכדי הבת צפתה את הנולד והזדעקה לגונן על אמה שעה שעמדה חוצץ בינו לבין הנאשם. נמצא כי דווקא מי שאמור לגונן על בנות משפחתו הוא זה הפוגע בביטחון בביתן ולא בכדי המחוקק ובתי המשפט ראו לנכון להחמיר בעבירות מסוג זה.

אמנם לא נגרמה כל חבלה, אך אירועים כאלו יכול ויסתיימו בתוצאות קשות יותר בפרט כאשר האלימות מופנית אל עבר ראשו של אדם מצידו של מי שנמצא תחת השפעת אלכוהול. יש באלימות זו, פגיעה מובנית בכבודה של המתלוננת כך גם בכבודה של גרושתו אשר ודאי אינה רווה נחת מהעובדה שבתה נאלצת לסבול מנחת זרועו של הנאשם בשל רצונה לגונן עליה. עובדת היותו של הנאשם בגילופין אין בה כדי לפעול לזכותו. הנאשם אינו יכול לשתות לשכרה ובהמשך להסתתר מאחורי שכרותו זו כדי להצדיק את מעשיו או להקל עמו.

מכל המקובץ לעיל, הנני לקבוע כי מתחם העונש ההולם בענייננו נע בין 2- 9 חודשים מאסר בפועל

בקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם ולקולא, יש לתן הדעת להודאתו של הנאשם אשר יש בה כדי לחסוך בזמן שיפוטי יקר. יש בהודאה זו משום נטילת אחריות והבעת חרטה, דבר אשר מצא ביטוי גם בדבריו של הנאשם לעונש. הודעה זו מייתרת גם את העדתה של המתלוננת וגרושתו של הנאשם, מכל המשתמע מכך. הנאשם אינו צעיר בגיל וככל הנראה נעדר סביבה תומכת.

בהעדרו של תסקיר, לא נפרסו בפני בית המשפט מכלול הנתונים הנוגעים לנאשם ומאפייניו מכאן גם אין לדבר על כל הליכי שיקום אשר יצדיקו חריגה מטה ממתחם העונש ההולם או נסיבות חיים כאלו ואחרות שבגינן נכון וראוי להתחשב בגזירת עונש. כנגזרת מכך, גם לא ניתן לדעת מה היא מידת ההשפעה של המאסר והמעצר על משפחתו, אם כי יש להניח כי זו שולית בשים לב לנסיבות כתב האישום בשים לב לכך שלא נטען שיש בכוונת הנאשם וגרושתו לנסות ולשקם את יחסיהם.

מנגד ולחומרא, יש לתן משקל נכבד לעברו הפלילי של הנאשם שלחובתו 4 הרשעות קודמות, כולן בגין עבירות אלימות במשפחה: **בשנת 2003** הורשע הנאשם בעבירות של תקיפה בת זוג, תקיפה סתם, איומים והפרעה לשוט, בשנת **2005** הורשע בעבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש. בשנת **2008**, הורשע הנאשם בעבירות של ניסיון תקיפת בת זוג, איומים, תקיפה סתם, הדחה באיומים ובכוח ונגזרו עליו 9 חודשים מאסר בפועל. כך בשנת **2011**,

הורשע הנאשם בעבירה של איומים, תקיפת שוטר ותקיפה סתם ונגזרו עליו 12 חודשים מאסר בפועל, לצד עונש צופה פני עתיד. עיון באותו גזר דין מלמד כי המתלוננת בתיק זה גם כן הייתה בתו של הנאשם. נמצא כי זו הרשעתו ה- 5 ברצף של הנאשם בגין עבירות אלימות במשפחה וכי גם עונשי מאסר ממושכים לא היה בהם כדי למנוע ממנו לחטוא פעם נוספת בעבירות דומות.

עוד עולה, כי גם עובר לביצוע המעשים המיוחסים לו בתיקו האחרון, בדומה לתיק שבפנינו, הנאשם היה בגילופין. לא נפרסה בפני בית המשפט מלוא התמונה הנוגעת להרגלי צריכת האלכוהול של הנאשם והדבר לוט בערפל. כך גם אין כל אפיק טיפולי בין הנאשם לבין המתלוננת אשר מתגוררים תחת אותה קורת גג. מכל מקום, ולאור האמור לעיל, אין מחלוקת כי יש לתן משקל נכבד בגדרי המתחם לשיקולי הרתעה ומניעה.

מכל המקובץ לעיל, הנני לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 6 חודשים מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו, 10.12.2014.
- ב. 5 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות אלימות מסוג עוון.
- ג. 10 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות אלימות מסוג פשע.

זכות ערעור תוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי.

ניתן והודע היום, א' שבט תשע"ה, 21 ינואר 2015, במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט